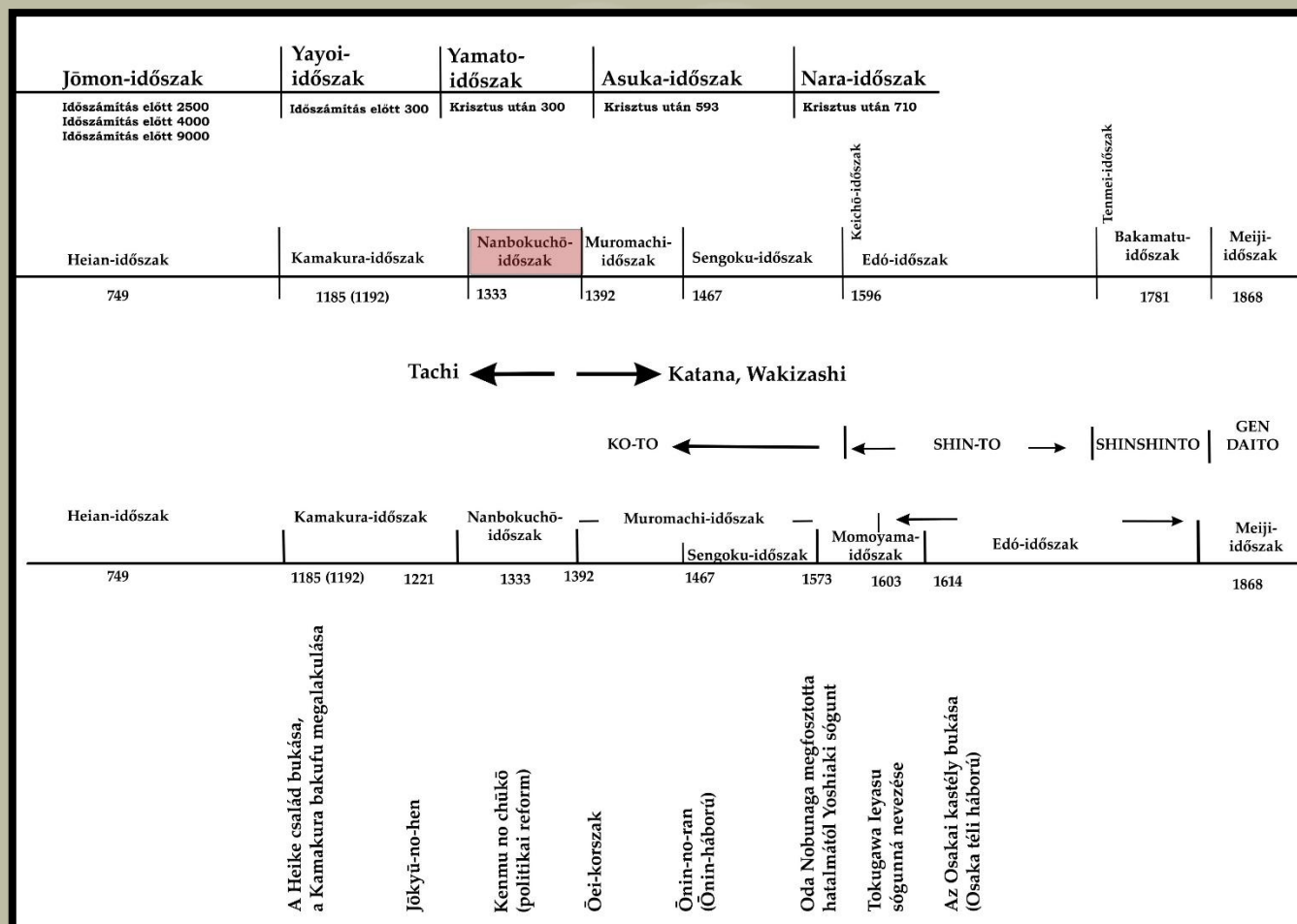

Nanboku-chō korszak története (1333-1392, 南北朝歴史)

A *Jōkyū-no-ran* után a Császári Udvar hatalma jelentősen meggyengült. A *Kamakura*-kor domináns hatalma, a *Hōjō*-klán is pénzügyi nehézségekkel kezdett küzdeni, és fokozatosan elveszítette irányítását a tartományi földbirtokosok felett. Az egyik oka ennek a mongol inváziók okozta költségek voltak. A *Kamakura bakufu* nem tudta megfelelően jutalmazni a háborúban hősiessen harcoló samurájokat, akik emiatt elégedetlenek voltak a *bakufu*-val. Ezt kihasználva *Go-Daigo* császár kétszer is megpróbálta megtámadni a *Kamakura bakufu*-t, de mindkétszer kudarcot vallott, és száműzetésbe került az *Ōki*-szigetre. Eközben *Ashikaga Takauji* (足利尊氏) és több, a *Kamakura-bakufu* ellen harcoló samurájcsoport fegyveres erőket gyűjtött, és 1333-ban sikerrel megdöntötték a *Kamakura bakufu*-t. Ezzel a háborúval ért véget a *Kamakura*-kor.

Go-Daigo császár és tábornoka, Kusunoki Masashige

A száműzetésből visszatérő *Go-Daigo* császár Kiotóban politikai reformokba kezdett, amelyeket *Kenmu-no-chūkō* vagy *Kenmu-no-shinsei* (建武の中興) néven ismerünk. Reformjai azonban nem elégítették ki a legtöbb uralkodó osztály tagját. Ezt látva *Ashikaga Takauji* megtámadta a Császári Udvar Kiotóban, megdöntötte *Go-Daigo* császárt, és az uralkodó család egy másik ágából származó személyt ültette a trónra.

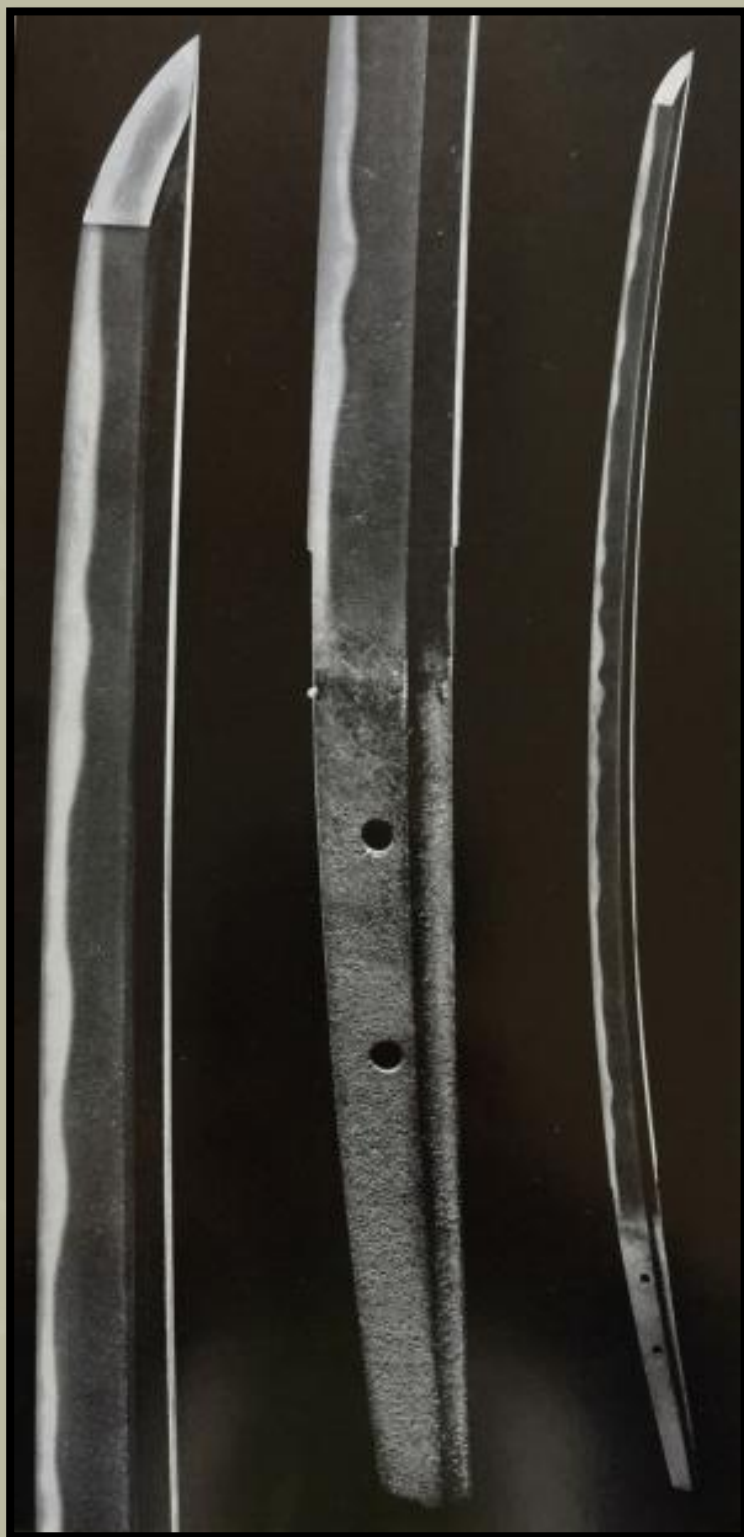
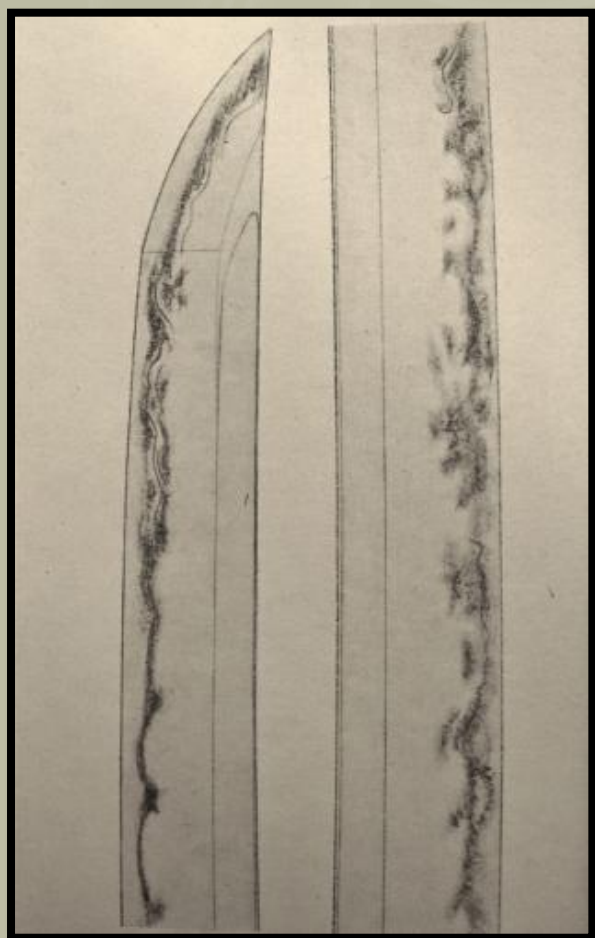
Go-Daigo azonban továbbra is fenntartotta legitim igényét, délre, *Yoshino* környékére költözött Kiotótól, és létrehozott egy másik császári udvart. Így kezdődött el az Északi és Déli Császári Udvarok korszaka, a *Nanboku-chō*. A rivális udvarok közötti folyamatos harcok és belső problémák miatt egyre több samurájcsoport csatlakozott az Északi Császári Udvarhoz. Körülbelül hatvan év múlva a Déli Császári Udvar kénytelen volt elfogadni az Északi Udvar ajánlatát, így az Északi Császári Udvar vált legitim udvarrá. Ezt a hatvanéves időszakot *Nanboku-chō* vagy *Yoshino-chō* korszaknak nevezik.

A *Nanboku-chō* korszakban a samurájok hosszabb, díszesebb, de gyakorlati kardokat kerestek. Ebben az időszakban a *Sōshū-den* volt a legkiemelkedőbb. Ugyanakkor a *Sōshū*-csoport nem volt az egyetlen, amely *Sōshū-den* stílusú kardokat készített; más iskolák és tartományok is gyártottak ilyen stílusú pengéket.

Késő Kamakura-kori kardkovácsok (korai Sōshū-den időszak):

- *Tosaburō Yukimitsu* (藤三郎行光)

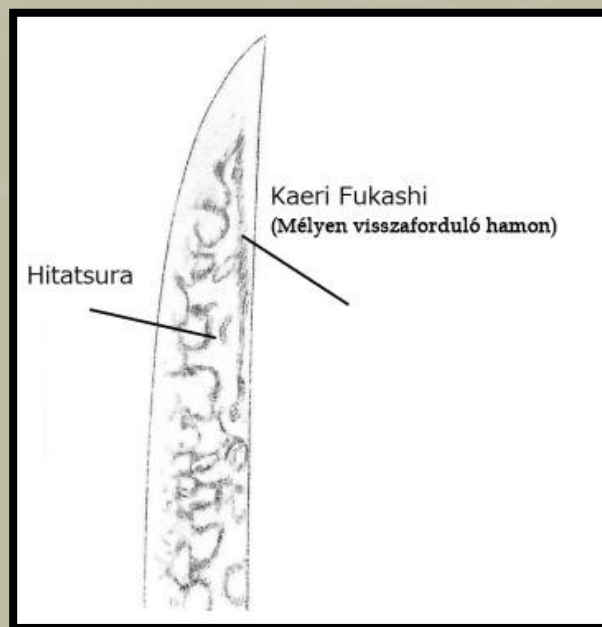
- *Gorō Nyūdō Masamune* (五郎入道正宗)
- *Hikoshirō Sadamune* (彦四郎貞宗)

Masamune – forrás: Sano Múzeum katalógus, felhasználási engedéllyel.

Nanboku-chō korszak kardkovácsai (középső Sōshū-den időszak):

- *Hiromitsu* (広光)
- *Akihiro* (秋広)

Hiromitsu – forrás: Sano Múzeum katalógus, felhasználási engedéllyel.

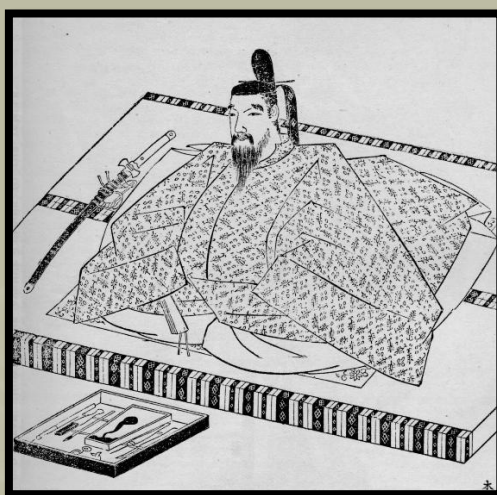
Muromachi-kori kardkovácsok (késő Sōshū-den időszak):

- *Hiromasa* (広正)
- *Masahiro* (正広)

2.rész

A *Nanboku-chō* korszak (1333–1392) a *Kamakura-bakufu* bukása és a *Muromachi-bakufu* megalakulása közé esett. Ez az időszak arról volt ismert, hogy egyszerre két császári udvar létezett: az északi és a déli. A Mongol inváziók idején *Go-Saga* császár meghalt anélkül, hogy kijelölte volna utódját. Emiatt két ágon folytatódott a császári család: a *Daigakuji-tō* és a *Jimyōin-tō* vonalon. *Go-Saga* halála után e két vonal uralkodói váltakozva foglalták el a trónt, ami politikai bizonytalanságot okozott. A helyzetet tovább súlyosbította, hogy több trónörökös is fiatalon halt meg, például baleset következtében, amikor játék közben beütötte a fejét egy nedves kövön.

Ebben az időszakban lépett trónra *Go-Daigo* császár, akit ideiglenesen neveztek ki uralkodónak, amíg a fiatalabb császárok elérték volna a megfelelő kort. A császári hatalom ekkorra már gyengült, és a *Kamakura-bakufu* gyakorlatilag irányította az uralkodókat. A mongol inváziók után, bár a tájfunok elűzték a mongol seregeket, a *bakufu* súlyos pénzügyi gondokkal küzdött a háború költségei miatt. Sok samuráj, aki részt vett a harcokban, nem kapott sem jutalmat, sem kártérítést az elszenvedett veszteségekért, ezért elégedetlenség terjedt a harcosok között. Mindezek a problémák összeadódtak, és egyre többen fordultak szembe a *Kamakura-bakufu*-val.

Go-Daigo császár

Go-Daigo császár nem akart ideiglenes uralkodó maradni. Elhatározta, hogy valódi hatalmat szerez, és fellázadt a *Kamakura-bakufu* ellen. A *bakufu* azonban felfedezte a tervet, de *Go-Daigo*-nak sikerült elkerülnie, hogy fő bűnösként elítéljék.

Ezután a *Kamakura-bakufu* másik trónörököst nevezett ki császárnak, de *Go-Daigo* nem mondott le a trónról.

Újabb támadást tervezett, ezúttal gondosabb előkészítéssel, és szövetséget kötött több befolyásos templommal *Nara* környékén, amelyeket a *bakufu* hatalma nem ért el.

A felkelés terve ismét kitudódott, így *Go-Daigo* elmenekült Kiotóból, és megütközött a *Kamakura* hadsereggel. Bár serege kisebb volt, Japán-szerte több csoport is fegyvert fogott a *bakufu* ellen. Végül *Go-Daigo*-t elfogták, és száműzték *Oki* szigetére, ugyanarra a helyre, ahová korábban *Go-Toba* császárt is küldték.

A *Kamakura-bakufu* ugyan száműzte *Go-Daigo*-t, de továbbra is küzdenie kellett az egyre szaporodó lázadásokkal. Az egyik leghíresebb lázadó *Kusunoki Masashige* volt. *Go-Daigo* fia is aktívan harcolt a *bakufu* ellen, és új szövetségeseket szerzett. Egyre több harcos és nemesi csoport támogatta a császár ügyét. Végül még *Ashikaga Takauji* is, aki addig a *Kamakura-bakufu* egyik legfontosabb hadvezére volt, elárulta azt, és *Go-Daigo* mellé állt. Időközben *Go-Daigo* megszökött *Oki* szigetéről, és a felkelések egyre több területen robbantak ki.

Go-Daigo császárt partra szállítják

A *bakufu* fő kormányzati központja, a *Rokuhara Tandai*, elesett, és *Nitta Yoshisada* seregei bevették *Kamakurát*. Így 1333-ban a *Kamakura-bakufu* meg bukott.

Go-Daigo császár új politikai rendszert vezetett be, amelyet *Kenmu no shinsei*-nek (建武の新政) neveztek. Ez a reformrendszer azonban kudarcot vallott. Bár *Go-Daigo* komoly erőfeszítéseket tett a kormányzás átalakítására, a változások zűrzavart és elégedetlenséget szültek.

A rendszer senkinek sem kedvezett, még azok sem kaptak magas pozíciót, akik kiemelkedő érdemeket szereztek a háborúkban, mint például *Ashikaga Takauji*. A reformok túl idealisztikusak voltak, és nem illeszkedtek a kor politikai valóságához, így csak káoszt és korrupciót eredményeztek.

Ashikaga Takauji végül fellázadt *Go-Daigo* ellen, legyőzte őt, és elűzte Kiotóból. *Go-Daigo* a fővárostól délre, *Yoshino*-ban új udvart alapított, amelyet *déli udvarnak* neveztek. *Takauji* eközben Kiotóban új császárt, *Komyō*-t ültette trónra, és megalapította az *északi udvart*. Így jött létre a két császári udvar rendszere.

Az északi és déli udvar mintegy hatvan éven át létezett egymás mellett. Idővel egyre több samuráj csoport állt az északi udvar mellé, és *Go-Daigo* halála után a déli udvar fokozatosan meggyengült. Végül 1392-ben elfogadták az északi udvar egyezményes ajánlatát, és a két udvar egyesült.

A császár és a *Kamakura-bakufu* közötti háborúk idején a kardok stílusa megváltozott: a pengék szélesebbek és hosszabbak lettek, elérhették akár a 90 és 150 cm-t is. A későbbi időkben a *Nanboku-chō*-korszak kardjait gyakran megrövidítették, hogy alkalmasabbak legyenek a harci használatra.

Kibamusha (騎馬武者) Ezt a portrét sokáig *Ashikaga Takauji*-nak tulajdonították, de ma már egyes kutatók másként vélekednek. „Köztulajdon” – a Kiotói Nemzeti Múzeum tulajdona.

Nitta Yoshisada (新田義貞)

Amikor *Minamoto no Joritomo* megalapította a *Kamakura-bakufu*-t, Kamakurát választotta a központjának, mert a várost három oldalról hegyek vették körül, a negyedik oldala pedig a tengerre nézett. Ez védelmi szempontból ideális helyszín volt, mivel nehéz volt megtámadni, viszont könnyen védhető. A hegyeken keresztül hét keskeny, meredek utat vágtak, ezeket nevezték *kiri toshi*-nak (切り通し), amelyek Kamakurát több nagyvárossal kötötték össze. Ezek az utak voltak az egyetlen kijáratok és bejáratok a városba.

Amikor *Nitta Yoshisada* megtámadta Kamakurát, először szárazföldi úton próbálkozott, de nem járt sikerrel. Ezután a tenger felől közelítette meg a várost, de a sziklás part messze benyúlt a tengerbe, így lehetetlen volt száraz lábbal megkerülni. A legenda szerint, amikor *Nitta Yoshisada* az *Inamura Gasaki* (稲村ヶ崎) nevű helyre érkezett, arany kardját a tengerbe vetette, és imádkozott. Ekkor a dagály visszahúzódott, a víz leapadt, és katonái gyalogosan meg tudták kerülni a sziklát. Így sikerült Kamakurába betörniük, és ezzel megdöntötték a *Kamakura-bakufu* uralmát.

Nitta Yoshisada felajánlja kardját Ryūjin-nek.

A történetnek többféle értelmezése létezik: egyes történészek szerint a legenda nem igaz, mások szerint megtörtént, de az időpont téves, megint mások szerint azon a napon rendkívül szokatlan apály állt be.

Ma *Inamura Gasaki*, amely a *Shonan* (湘南) térségéhez tartozik, népszerű randevűhely a fiatalok körében. A hely különösen naplementekor gyönyörű: *Inamura Gasaki*-ból *Enoshima* (江の島) felé nézve a lenyugvó nap látványa páratlan. A szüleim háza régen a szikla felett, a *Kamakura-yama* nevű környéken állt, ahonnan csodás kilátás nyílt az óceánra.

Inamura Gasaki

A fordítás az alábbi cikk felhasználásával történt: <https://studyingjapanesewords.com/2019/05/04/53-part-2-of-18-nanboku-cho%E5%8D%97%E5%8C%97%E6%9C%9D-period-history-1333-1393/>